

maar met een even vroolijk knipoogje lacht hij u toe als ge toont hem in de gaten te hebben en u geen knollen voor citroenen laat verkoopen. Hij houdt van vlugge, gewikste lui, al vaart zijn beurs (och zoo veel platter sinds het tramsysteem) dan ook beter bij de onhandigen of de met taal en gewoonten onbekenden. En daar wreken deze zich dan weer over door, 't huis gekomen te vertellen dat heel Napels een dievenbende is, waar tusschen een eerlijk man niet zou kunnen leven. Ainsi soit il!

Wij (de lezer vergeve mij, zoo ik nu hem, dan mij, dan weer beide te samen, als bezoekers van Napels doe optreden) zijn dus in het stadium der verzoening met Napels, en laten ons al droomend of kijkend in de heerlijke open trams voortglijden, zooals hier allen het zouden doen zoo honger en hartstocht, de twee groote raderen van het werktuig genaamd mensch, hun niet wakker en in beweging hielden. Daar voelen wij aan onze mouw trekken en 't geluid van een heesch kinderstemmetje in 't oor.

Een kind van vier of vijf jaar is op den tram gesprongen, zooals bij ons geen jongen van twaalf het zoude doen, met een voorraad lucifersdoosjes, couranten, spelden of naalden; of wel wij zien een onoogelijk stompje arm uit een gescheurd kieltje te voorschijn komen, dat zich griezelig naar ons toe beweegt, zonder dat de kleine bezitter 't flauwste vermoeden heeft dat wij in plaats van medelijden, slechts afkeer gevoelen. Zoo juist waren wij in bewondering voor de zacht rosse lavatint van de Vesuvius, of hadden wij plezier in 't smaakvolle stalletje met citroenen, glazen en waterkannen van antieken vorm, alles omrand met donker glimmende bladen, waarachter een goudbruin getint, volgevormd Napolitaansch meisje afsteekt tegen het intense blauw der lucht zich welvend over het zachtere blauw van de groote waterplas. Is hier dan nooit iets volmaakt schoon? Moet die jongen met zijn afschuwelijk stompje ons nu dit weer bederven?

Neen nooit; wanhopig, onuitwarbaar is hier mooi en leelijk te samen gegroeid; ja het leelijke wordt bijna eene voorwaarde, een *sina qua non* voor het mooie. 't Is uw oog dat moet leeren zien en de omgeving de groote harmonie van al het geschapene terugbrengen. Die jongen *is* niet zoo ongelukkig; geef hem een *soldo*, dan geniet hij, zooals gij van uw Vesuvius. Redeneer niet als gij hier komt om te genieten, want dan streeft ge uw doel voorbij; maak geen sociale studies, want dan rijzen uw haren te berge over wat ge ziet. Erger of verbaas niet, vooral wordt niet boos. Ge kunt niet? Welnu reis niet verder dan Rome, en studeer daar archeologie, of — zijt ge amoreus van complexie — bewonder dan de Romeininnen met hare hooge boezems en idolenoogen zooals Couperus ze noemt.

Amoreus! dit is een gevaarlijk woord; want met dichte drommen komen daarbij de beelden te voorschijn. Of neen beelden niet; evenmin droomen, maar altijd vizioenen van echte levende menschen, wie snel het bloed naar de wangen en naar 't hoofd stijgt; bij wie men — ik kan het niet ontkennen — dikwijls herinnert wordt aan de theoriën van Darwin; niet omdat zij op apen gelijken — die oude aardigheid — maar omdat de natuur oppermachtig bij